

Heraf følger, at såfremt en minister fastsætter bindende regler, som påfører kommunerne merudgifter, skal kommunerne kompenseres for disse merudgifter. Kompensationsbeløbet vil blive finansieret af det pågældende ministerområdes driftsramme, på samme måde som ved initiativer med statslige merudgifter. I praksis vil dette ske ved, at de generelle tilskud til kommunerne forhøjes med den beregnede merudgift mod en tilsvarende nedsettelse af ministerområdets driftsramme.

Dette kompensationsprincip - jf. *afsnit 1.2.* - gælder begge veje. Såfremt en minister gennemfører regelændringer, som giver kommunerne besparelser, vil ministerområdets driftsramme som udgangspunkt blive forhøjet mod en tilsvarende reduktion af de generelle tilskud til kommunerne.

Da reguleringen af tilskuddene til kommunerne først forelægges for Folketingets finansudvalg i juni måned - efter forhandling med de kommunale parter - må de kommunal-økonomiske konsekvenser normalt indbudgetteres som reserve- eller budgetreguleringskonti på de enkelte ministerområder. En ikke ubetydelig del af finanslovens budgetregulerings- og reservekonti udgøres af sådanne budgetteknisk begrundede konti.

Statens anlægsudgifter indgår ikke i rammestyringen. Offentlige investeringsbeslutninger er i sagens natur beslutninger, hvis afkast ikke kun opstår i nutiden, men også virker i fremtiden. Det er derfor vigtigt, at sådanne beslutninger ikke begrænses af de løbende prioriteringsovervejelser om sammensætning og størrelse af det kommende års driftsbudget.

Det samlede omfang for de offentlige investeringer - de statslige, kommunale og øvrige offentlige investeringer - afstemmes år for år såvel under hensyn til konjunktursituationen som ud fra omfanget af prioriterede rentable og miljømæssigt realiserbare projekter.

Statens anlægsvirksomhed fastsættes således i sammenhæng med de øvrige offentlige investeringer og indgår ikke i rammestyringen af de statslige udgifter.

1.2. Samordning af statens og kommunernes udgifter

Regeringens tilrettelæggelse af udgiftspolitikken sker med sigte på såvel statens som kommunernes og amternes udgifter.

Regeringen styrer selv statens budgetlægning, mens den kun indirekte øver indflydelse på den kommunale budgetlægning. Styringsmulighederne består dels i ændring af love og andre regler, som fastlægger rammerne for kommunernes virksomhed på de enkelte aktivitetsområder, dels i en generel påvirkning af kommunernes økonomiske muligheder.

Regeringens målsætning vedrørende de samlede kommunale udgifters størrelse meddeles normalt gennem *henstillinger* til de kommunale myndigheder om skatteudskrivningen og udgiftsvæksten, ofte på grundlag af *aftaler* med de kommunale parter.

De indgåede aftaler gælder som oftest henstillinger om udgifternes og skatternes størrelse samt andre initiativer, der søges gennemført af hensyn til udviklingen i den kommunale sektor.